

ת"פ 20659/10 - מ"ל, נ"מ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 16-10-20659 מדינת ישראל נ' ל' ו' ו' אחד'

לפני כבוד השופט העממית דניאל בארי

1. מ"ל - ע"י עו"ד ארז בר צבי

2. נ"מ - ע"י עו"ד תומר אגודה ועו"ד סתיו כהן

נגד

מדינת ישראל - ע"י עו"ד מорן מידובני ועו"ד שפי
שטרצר

המשיבה:

הchlטה

כללי:

1. לאחר ניהול הוכחות הורשעו המבוקשים ביום 10 ביולי 2018 בעבירות שייחסו להם בכתב האישום.

הudevירות בהן הורשעו המבוקשים הם: פיצעה כלפי ציבור מזויין לשעברין לפי סעיף 335 (א) (1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") ופיצעה על ידי שניים או יותר, עבריה לפי סעיף 335 (א) (2) לחוק.

עמוד 1

לאחר גזירת דין הגישו המבוקשים ערעור נגד הרשותם לבית המשפט המחוזי. בפסק דין מיום 30/12/19 קבע בית המשפט המחוזי, בהסכמה המדינה, כי קיים ספק שמצויק את זכויות המבוקשים מהעבירות שייחסו להם בכתב האישום. בית המשפט המחוזי ציין כי הספק נוצר לאור העדר מצאים עובדיים במסגרת הכרעת הדין.

בקשת הפיצוי:

3. המבוקשים עתרו בבקשת לקבלת פיצוי לפי סעיף 80 לחוק.
4. המבוקשים טענו כי מלכתחילה לא הייתה אchiaה בנסיבות לעובדות שנטענו נגד המבוקשים בכתב האישום ולכן לא היה מקום להגיש נגדם כתב אישום.
5. ב"כ המבוקשים טענו עוד כי יש לפסק פיצוי למשריהם גם מכוח העילה של "נסיבות אחרות הצדיקות זאת" בהתחשב בתקופת מעצרם והתנאים המגבילים שהוטלו עליהם וכן בגין הוצאות המשפטיות שנגרמו להם.
6. המדינה טענת כי היו ראיות לכואורה שהצדיקו הגשת כתב אישום נגד המבוקשים. המדינה טענת עוד כי אין במקרה זה תוצאות אחרות הצדיקות מתן פיצוי למבוקשים.

המצב המשפטי:

7. סעיף 80 (א), שהכוורת שלו היא הוצאות ההגנה מאוצר המדינה קובלע לאמור:

"**משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות הצדיקות זאת, ראשיו הוא לצווות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאיסרו בשל האשמה שמננה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, בסכום שייראה לבית המשפט...".**
8. כפי שנקבע גם בפסקה שנייה העילות שמצויקות מתן פיצוי לפי הסעיף הנ"ל הן: שלא היה יסוד להאשמה או שקיימות נסיבות אחרות הצדיקות זאת.
9. בע"פ 1325/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 19/1/2019), נדחה ערעורו של המבוקש נגד החלטה שלא לפסק לו פיצויים.

בתיק זה הוועד המבוקש לדין בגין עבירותimin מין שביצע כנגד בתו. המבוקש היה עצור במשך 382 ימים ובאיוזק אלקטרוני במשך 137 ימים נוספים. בסופו של דבר זוכה המבוקש מחמת הספק.

10. בnimokiah לדחית הערעור קבעה כב' השופטת ברון: "...אמנם קשה היא התוצאה שלפיה אדם שנutan במעצר תקופה ממושכת במסגרת הליך פלילי שהתנהל בעניינו, שלבסוף הסתיים בזכותו, ובקשר זה לא חמק מעוני תצהירו של המערער המתאר את קשייו בתקופת מעצרו, אלא שהמחוקק לא הורה על מתן פיצוי כל אימת שהליך פלילי מסתיים בזכותו, וזה נקודת המוצא לדין; ופיצוי זה שומר לנסיבות מיוחדות. נסיבות כאלה, כפי שיובהר להלן, אין מתקיימות בענייננו...".

11. באותו פסק דין צינה כב' השופטת ברון:

"...נשם שזכה או שכט האישום נגדו בוטל, רשאי לעתור, לבית המשפט לקבלת פיצויים ולפסיקת הוצאות מכוח הוראת סעיף 80 לחוק העונשין. עם זאת, מדובר בזכות יחסית הנזונה לשיקול דעתו של בית המשפט, שנדרש לאזן בין הנזק שנגרם לנאם לרבות הפגיעה בחירותו ובקניינו לבין האינטרס הציבורי שבאכיפת החוק והחשש מהרתעת המדינה מניהול הליכים פליליים...".

12. בע"פ 5821/19 מדינת ישראל נ' אהוד אברג'יל ואח' (ניתן ביום 20/2/20) קיבל בית המשפט העליון את ערעור המדינה כנגד פסיקת פיצוי לנאים. לעניין העילה של "אין יסוד לאשמה" קבע כב' השופט מינץ: "...נקבע כי יש לבחון באופן אובייקטיבי האם התשתית הריאיתית שהונחה בפני התביעה הקימה סכוי סביר להרשעה...". ככלומר האם טובע סביר היה מגיע למסקנה שיש מקום להגשת כתב אישום. הרף שנקבע בספיקה ביחס למבחן זה הוא מחמיר, במובן זה שיש צורך להוכיח כי מדובר במצבים חריגיים במיוחד של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה או אי סבירות מהותית ובולתת... (תוון הפניה לדברי השופט מלצר בע"פ 16-7235 כהן נ' מדינת ישראל)...".

13. לעניין העילה של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת": "נקבעו בפסקה קווים מנחים וקטגוריות כלליות בכל הנוגע להיקפה של עילה זו, אשר מתרפרשת על פני שלושה סוגים של עניינים (1) נסיבות הנוגעות להליך המשפטי עצמו (2) טיב זיכוי של הנאשם; (3) נסיבות אישיות של הנאשם שזכה - כגון פגעה בבריאותו, בשמו הטוב, במשפטו וכדומה...".

14. "...כבר נקבע בהקשר זה כי במסגרת הכרעתו בעילה הראשונה על בית המשפט לחת דעתו, בין היתר להנמקות שניתנו בחחלות לעצור את הנאשם עד תום ההליכים נגדו... זאת מן הטעם שליעיטים יש בחחלות אלה כדי לאש את סבירותה של ההחלטה בדבר הגשתו של כתב האישום...". ע"פ 1767/94 יוסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ג (1) 505 (1999).

15. לעניין דחית בקשה לפיצוי נקבעו דברים דומים גם בע"פ 853/19 **מרדי (מורדי) נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 19/7).

טענות הצדדים

16. ב"כ נאשם 1 התבפס על שתי העילות של סעיף 80 לחוק ובקש לפצוח את מרשו בגין הוצאות הגנתו ימי המעצר והימים בהם היה נתון לתנאים מגביילים.

17. ב"כ נאשם 1 טען כי כתוב האישום התבפס על עדויותיהם של שני עדים שקרנים שלא היה מקום להסתמך על דבריהם. ב"כ הנאשם מוסיף וטוען כי עצם הסכמת המדינה לזכותו בערעור מלמד כי על המדינה היה לשקל את צעדיה לפני הגשת כתוב האישום.

18. לעניין הנسبות האחרות הצדדים פיצוי, מצין ב"כ נאשם 1 כי הנאשם שהוא במעצר במשך חודשים אחדים וכן במעצר בית מלא וחלי כמנה וחודשיים.

הסגנור טוען כי הנזק בר פיצוי אינו מוגבל לנזק הכלכלי של אבדן הכנסה, אלה הוא מתיחס גם לנזקים כלליים כגון פגעה בשם הטוב, הטלת קלון והשפלת.

19. ב"כ נאשם 1 מצין כי הנאשם נאלץ לחזור על חשבונו הורי, דבר בעיתוי בפני עצמו, נוכח מצבם הכלכלי הירוד. הסגנור גם מצין כי ההליכים בתיק זה מנעו את גירושו של הנאשם לצבאות.

20. ב"כ מבקש 1 בבקשתו למסרו שכר טרחה בסכום של שלושים אלף שקלים.

21. לעניין ניהול היליך ציין ב"כ נאשם 1 כי מרשו שיתף פעולה באופן מלא הן בשלב החקירה והן במהלך ניהול המשפט.

22. לסייע בבקשתו הסגנור לפ██וק למסרו:

א. פיצויי מירבי בגין ימי מעצרו.

ב. שליש מהפיצוי המירבי בגין כל התקופה שהיא בתנאים מגביילים.

ג. החזר הוצאות הגנה בסך 30,000 ₪.

ד. פיצויי כללי בגין הנזק שנגרם לו לרבות עיכוב גירושו לצה"ל.

- .23. ב"כ מבקשת 2 טען כי לא היה מקום להגיש כתוב אישום נגד הנאשמת כיוון שאיש מהעדים לרבות המתلون לא טען כי "המבקשת אחזה בו והכתה בו באמצעות שרשרת ברזל".
- .24. ב"כ מבקשת ביקש לפסק פיצוי לנאשמת בגין ימי מעצרה וניהול המשפט. הסגנור צין כי "...**תקופת המעצר פגעה לא רק במאזון הכספי של המבקשת אלא הייתה קרוכה בה תחושת ביזוי והשפלה...**".
- .25. המדינה ביקשה לדוחות את הבקשות. לעניין בקשה של מבקשת 1 טענה המשיבה טענה מקדמית לפיה המבקש לא צירף לבקשתו קבלה או חשיבות או אסמכתא אחרת התומכת בעוניות העובדיות.
- .26. המדינה מצינית כי המבוקשים שהוא במעצר חודש ו- 7 ימים. רוב תקופת המעצר נבע מבדיקות ב"כ המבוקשים למדוד את חומר החקירה, החלטת השחרור ניתנה בישיבה הראשונה בה הסגנורים טענו לראיות.
- .27. ב"כ המדינה צין כי נאשمت 2 הפרה את מעצר הבית שהוטל עליה כבר ביום הראשון ולא שהתה במעצר בית בין 16/11/16 ל- 5/2/17.
- .28. המדינה מצינית כי יש לבחון את השאלה אם היו ראיות מספיקות להגשת כתוב האישום בהתאם לחומר שעמד בפניו התייעזה.
- .29. ב"כ המדינה מצין כי השופט קורנהאוזר קבע כי קיימות ראיות לכואורה ביחס למשיבים ולא מצא כי קיימם כرسום בראיות.
- .30. המדינה הוסיפה כי היו ממשיות נגד נאשם 1, דהיינו הודעות המתلون ושאלות וכן הפציעות שנגרמו למתلون שהצריכו פינוי לבית חולים ותפירת פצעיו.
- .31. המדינה הדגישה כי ההלכה קובעת שפיזוי לפי סעיף 80 ניתן בגין ימי מעצר ולא עבור ימים של שהיה בתנאים מגבלים. המדינה הפנתה לע"פ 5923/07 **שטווי נ' מדינת ישראל** (יום 6/4/09).
- .32. המדינה צינה כי אחיו של הנאשם (שהיה קטין) נשבט בגין מסכת עובדתית דומה והורשע בבית המשפט לעניין מבקשת 2 צינה המדינה כי אין זה נכון שלא היו ראיות נגדה בעת הגשת כתוב האישום. בעימות בין שלומי אחיו של מבקש 1 למתلون, המתلون מסר: "...**וגם נ' היה משה ביד נראה לי מברזל**"

אתם הכתה אותו...".

.33. גם העד שרון אלעזי מסר כי הנאשمت "החזקת שרשרת וניסתה להריבץ ל-י'...".

מן הכלל אל הפרט

.34. בטרם הגשת כתב האישום היו בידי המאשימה מספר עדויות שהצביעו על כך שהמתלון נזכר ע"י הנאשם ואחיו וכי הנאשمت הוצאה מידיו של המתلون שרשתה שהחזקק וסייעה לחבר שלה ואחיו בתקיפתו של המתلون.

.35. לאלה יש להוסיף את סימני הדקירות על גופו של המתلون שהctrico את פינוויו לבית החולמים ותפירת הפעעים.

.36. יודגש כי גרסאות שני הנאים היו שונים לגבי המפגש עם המתلون. נאשם 1 טוען כי הוא שוחח עם המתلون, חברתו יצא מאוחר יותר. נאשמת 2 טוענת כי היא פגשה במתلون ראשונה וכי נאשם 1 יצא מאוחר יותר וניסה לבلوم את מכת השרשתה שהונחתה על ידי המתلون בידה.

.37. נכון הראיות לכואורה, התוצאה הלא פשוטה של דקירותו של אדם מבוגר בראשו יהיה מקום לשקלול את מערכם של הנאים וכן את הטלת תנאים מגבלים בעניינם.

.38. נאשמת 2 אישרה כי הצליחה לחטוף מידיו של המתلون את השרשת אר לא פירטה מה עשתה עם השרשת. השימוש שעשתה עם השרשת פורטה על ידי עדים נוספים לרבות המתلون.

.39. טוענותיו של מבקש 1 כי לא גויס לצה"ל בגין ההליכים בתיק זה אין נוכנות. הנאשם לא גויס בגין גויס בגין שתי הרשעות בפליליים. האירוע נשוא תיק זה התרחש כשמבקש זה היה כבר בן 20.

.40. נכון ממצאי המהימנות שנקבעו בערכאה הראשונה הורשו הנאים בעבירה המיוחסת להם. ערכאת הערעור זיכתה אותם תוך קביעה שנוטר ספק לגבי אשמת הנאים **"לאור העדר ממצאים עובדיים במסגרת הכרעת הדין שייצרו את הספק..."**

.41. נכון העובדות בתיק זה כפי שפורטו אין הצדיקות מתן פיצוי לנאים, גם מכוח העילה "נסיבות אחרות הצדיקות זאת".

נכון כל האמור לעיל, אני>Docha את הבקשות.

עמוד 6

ניתנה היום, כ"ח تمוז תש"פ, 20 יולי 2020, בנסיבות ב"כ
נאשمت 2 ונציג המשיבה.